

POKROK

PUBLISHING CO.

vydává

POKROK KAPADU

a místní vydání

v Crete pro Saline okres, Neb.; ve Schuyler a Clarkson pro Colfax okres, Neb.; ve Wilson, Kans. pro stát Kansas; v Cedar Rapids, Ia., pro stát Iowa; v St. Paul a Minneapolis, Minn., pro stát Minnesota a v Tyndall, S. D., pro státy South a North Dakota.

Předplatná:

Pro Spojené Státy \$2.00. Pro Kanada \$2.50. Do Evropy \$3.00 ročně.

Zásilky peněžní dělat se pomocí peněžních poukazek (Money Orders), ex-pressních poukazek (Express Money Orders), bankovních poukazek (Bank Drafts), anebo v registrovaném dopise.

Oznamujete-li své přetřehování, udejte starou i novou adresu.

Dopisy z kruhů čtenářstva ochotně uveřejníme. Musí být stručné, psané bez úmyslu někomu osobně poškodit a podepsány plným jménem, ať již má být v redakci utajeno, anebo s dopisem uveřejněno.

KDO BUDE SPASÍ?

TELEM RUSKA?

JEST známo, že temno bývá vždy největší krátce před úsvitem. Situace v Rusku jest hrozivě zatemnělá; mnohem více v některém ohledu, než ty nevíce pessimistické deprese zdají se nasvědčovatí. Leč přes to přece vše stávají neomylnné známky, ve chvíli co tyto řádky píšeme, o nastávajícím úsvitu a ačkoliv právě nadcházející zima jistě přinese utrpení, bezduznost a nemoci z nynějších poměrů a nedostatků, mnohé slibuje, že do příštího léta normální poměry budou zavedeny a že Rusko bude opět s to vzhlížeti světu v tvář pod zdravou, uspořádanou a pevnou vládou, která vynutí si respekt jak doma tak v cizině.

Jest dobře, pakliže podržíme to v paměti. Rusko jest země v pravém slova smyslu neobmezeného bohatství a to z větší části dosud nevyvinutého. Rozsáhlá jeho rozloha v Evropě a Asii obydlena jest obrovským obyvatelstvem čítajícím skorem 200,000,000 duší, kteréž roste fenomenálním způsobem a ježto je skorem úplné bezindustrií, poskytuje znamenitý trh pro americké zboží.

Lid, jehož skorem 98 procent zaměstnáno jest zemědělským povoláním, jest laskavý, jednoduchý, pracovitý, ale ne spovívavý plemenem či spíše shromažďováním, jehož jediným cílem v životě jest vlastnit dostatečnou rozlohu půdy, která by mu umožnila ukončiti dostatečným způsobem svůj hlad; a venkonce jest lidem náboženským, ať již vzývá zakladatele křesťanství, Budhu nebo Mahomeda. Láska ruského lidu k pűdě jest zárukou patriotizmu, vážnosti k majetkovému právu a touhy po udržení oněch zákonů a pořádku, kterých jest zapotřebí k zabezpečení práv majetkových.

Mimo to Rusové jsou věducím národem a jistě nezapomenou pomocné ruky, kterou jim Spojené Státy vždy podávaly a byly ochotny podat i v každé formě potřeby a utrpení mezi nimi. Zvláště oceňují pomocné snahy Spojených Států od revoluce minulého jara, kteráž uvrhla jejich vládu do zmatků a nepořádků.

Ale ačkoliv jest zcela správné, že veškeré další zásilky peněz a zásob mají býti suspendovány po dobu, co infamní Braenstein alias Trotzký činí bláznivě pokusy vládnouti z Petrohradu ve spojení s generálním štáblem kaiserovy armády, která přibývá na břehy Něvy jenom za tím účelem, Spojené Státy měly by býti připraveny poskytnouti opět pomoc na okamžitě požadání, ať zákon a pořádek, které již počínají pracovat, opět nabudou vrchu. Neboť pak potřeba peněz a zásob bude velice nutná a jejich poslání nesnese žádného odkladu.

Žádné peníze, jež poskytnuty jsou uspořádané ruské vládě, žádný americký kapitál investovaný v ruských podnikách, žádné peníze nebo výprava Trans-sibírské dráhy nejsou a také nebudou ztraceny. Každý může se býti ubezpečen, že přinesou veliký užitek.

Na tomto úsudku shodují se všichni lidé, kteří přišli do styku s ruským lidem, kteří znají jeho povahu a rozumí jeho aférám.

V době, když revoluce propukla v březnu v Petrohradě, množili lidé, o nichž se předpokládalo, že mají znalost stavu věci a jistě zkušenosti, pronáselí náhled, že nová vláda bude žít i v každém ohledu dle svého určení provisionálního to jest přechodního. Poukazovalo se na to, že nemůže ze všech lidských možností dodržeti svým programům a slibům; že nespokojí pokročilejší živel a že následkem toho místo její zaujme řada jiných revolučních junt, z nichž každá bude pokročilejší, radikálnější a socialističtější než předcházející, až konečně dostaví se anarchie a všeobecný chaos.

Dovozovalo se, že tento stav, zavinený okolnostmi, že přední živlové v Petrohradě jsou snívá romantové, socialisté nadehli německým učením a anarchistě po většině cizozemstí, naklonění ku komunistům, jest naprosto cizí většině ruského lidu, zvláště rolnictvu. Předpovídalo se, že muzikové, členové velkých obcí obchodních v Moskvě, Oděse, Kijevě a jiných velkých střediskách řemesla a obchodu, právě jako buržoasie, teritoriální aristokracie a kněžstvo nikdy nepodřídí se jakémkoliv proloužené periodě podobného revolučního diktanda z Petrohradu.

Bylo ukazováno, že následkem neobyčejných potíží železniční dopravy a skorem naprostého nedostatku silnic v Rusku a rovněž následkem nevdělanosti mužůk vzalo by značnou dobu, než by větší část obyvatelstva, více než 99 procent jeho poznala správně to, co několik zeodpovědných, ale poctivých snůk a nepočetných větému i cizích anarchistů činí jménem ruského národa v Petrohradě. Poukazovalo se zároveň, že ak brzy jakmile by se to stalo následovala by reakce, již by dle všech pravděpodobností předešla krvavé nepokoje a masakrování, dočasně upuštění od války proti centrálním mocnostem, hlad a následovní mor, jež by byl nevyvratným následkem naprostého chaosu.

A podobné úvahy z několika stran končily tím, že ruský lid je vázán přirozeným stavem věci z následkem svých tradic, svého charakteru a politických i ekonomických poměrů národa, aby se obrátil k jistě formě konstituční monarchie, jež ovšem nutně by nemusila obnoviti vládu cara Mikuláše, ale jež by zřídila jistě diktorství čili regenství, v jehož čele by stál velkokníže Mikuláš Nikolajevič, přední ruský vojenský komandant.

Pakliže zmiňujeme se zde o těchto posudech a proroctvích děje se to proto, že dosud tak mnohé splnilo se tak, jak to bylo prorokováno. Rusko dosud má k očekávání hrůzy hladu a epidemií jež mohou vzniknouti z nynějších poměrů.

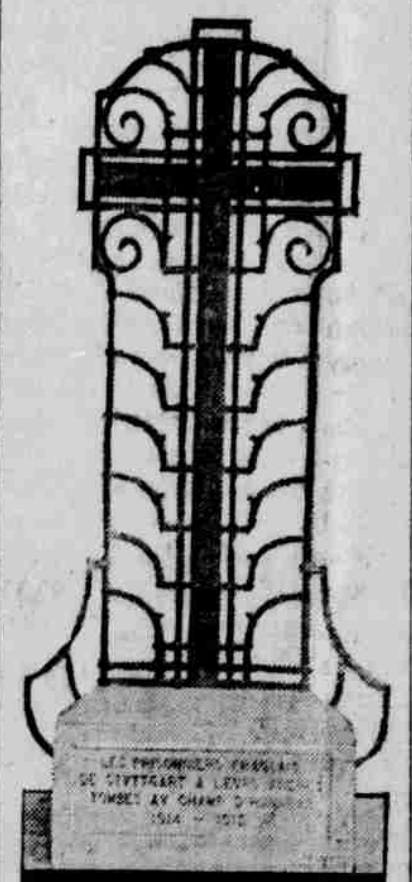
Ale zároveň jest dnes skutečností, že samotní autoři státního převratu minulého března, kteří dočelí lili sesazení Mikuláše II., obračel se dnes, kdy nemohou říci, co nám zítřek přinese, k velkoknížeti Mikulášovi, kterýž na pozvání generála Kaledina, hejtmana a vrchního náčelníka všech kozáků, jak depese nedávno oznamovaly, spojil se s posledním za tím účelem aby obnovil zákon a pořádek v Rusku a zaujmul opět operaci proti německým vetřelcům.

Gen. Kaledines v přítomnosti do bě nepochybně má prostředky k ovládnutí situace v Rusku a jest jistě překvapením pro západní národy, že kozáci, kteří následkem chybného porozumění ruských poměrů za hranicemi vždycky považováni byli v minulosti za nejbarbarsnější a bezohlednější formu domnělého barbarství a divovství Ruska, mají býti nyní o slovozdání doma i v cizině jako strážcové a ochránci civilizace zákona a pořádku uvnitř hranic jeho. Prostředky gen. Kaledin k ovládnutí situace spočívají nejeví v té okolnosti, že má pod svým dohledem velký zlatý válečný fond Ruska, který odvezen byl z Petrohradu do Moskvy roku 1913 a od té doby z místa toho převezen byl do ještě skrytějšího místa, ale také kolosální, tak zvaný "svatý fond Ruska" jenž reprezentuje poklady a dary stěhované po několika století ruskou církví a jejími náboženskými řádů a ústavů. Je to fond úzasně ceny; o jednotlivých

klášterech se pravi, že mají třicet až čtyřicet millionů dollarů, kteréž faktum bude pochopeno, když se uváží, že Rusové jsou velice liberální ku své církvi. Svatý fond Ruska, na nějž nebylo nikdy počítáno, až nyní, i za Napoleonovy invaze v roce 1812, zůstává v službách církve a národa, jež jsou vždy nerozlučitelně sloučeny, kdykoli se dostaví skutečné nebezpečí.

Gen. Kaledines a jeho kozáci mají též v přítomném okamžiku věrnost a kontrolu všech velkých obliněk a potravu produkujících provincií centrálního, jižního, západního a východního Ruska. On jest tudíž v postavení, že může Petrohradu odříznouti veškeré potravní zásobování a tak severní provincie, po většině obyvatelstvem německého původu obytvané, vyhladovětí. A co padá také váhu, jest ta okolnost, že severozápadní ruské armády, které se vtráťovaly s německým vojákem do takové míry, že berlinský válečný department počal se bát, aby kaiserovi vojáci neofilihni k revolucím anarchističtým ideám ruských pluků, jež stá proti nim, a z toho důvodu jeom důstojníci a zástupci kaiserovi v Petrohradu přiměli Trotzkého, aby vydal rozkaz, by ruské armády vzdálily se o dvacet pět mil lo pozadí nynějších linií, tak aby oonehán byl jistý prázdný obrod mezi oběma armádami.

KŘÍŽ, ZHOVENÝ ZAJATCI FRANCOUZSKÝMI

Tento ojedinelý pomník byl zhotoven francouzskými válečnými zajatci v táboře ve Stuttgartě v Německu jako projev úcty kamarádům, kteří padli v boji za milovanou vlasť.

Co tyto nespokojené ruské armády na severozápadě, lidé v Petrohradě a z metropolitní provincie budou dělati v nastávající zíně bez potraviny, jest otázkou. Je armády se roztají a rozejdou, jest více než možno, kdežto jest stejně možno, že jich popuzení a hněv počití pak Trotzký a jeho bolševikové v Petrohradě, jež budou činiti zodpovědnými za své vladování.

Zatím ostatní Rusko postupně se vrací do stavu, jenž podobá se normálním poměrům. Tato část Ruska, jež jest Kaledinem odříznuta od každého spojení s juntou bolševiků v Petrohradě, není znepokojována jakýmkoliv rozkazy nebo výnosy od bratrů Něvy. V nečetných případech úředníci ruského režimu dosud zůstali ve svých místech, přijímouce ochotnou poslušnost, ale dožadující autoritu s větší moudrostí, taktikem a vytrvalostí než dříve. A jest velice významno, že červená revoluce vylajka, jež byla vztčena ve většině velkých měst po odstoupení cara Mikuláše, úplně zmizela, vyjma několika izolovaných míst v Petrohradě. Přestala býti populárním emblemem a jest nyní považována do jisté míry zodpovědnou za ekonomickou a politickou krizi v Rusku.

Ta okolnost, že velkokníže Mikuláš Nikolajevič, nejvyšší muž a nejchopnější komandant ruské armády, má býti, jak zaslané sen správy naznačovaly, v hlavním stavu generála Kaledina společně s prezidentem dumy Rodziánkem, bývalým zahraničním ministrem Miljukovem a bývalým premiérem princem Lvovem dokazuje jasné, že ruský lid, i ten, jenž zavdal

podnět k revoluci, dosud vzhlíží k domu Romanovů jako k baště proti silám anarchie a politického a ekonomického chaosu. Velkoknížec přemohou Rusy považován je dnes za muže, jemuž může býti a také bude svěřena spása Ruska.

Bylo by chybou tvrditi, že Rusko je bez vlády anebo nějaké uznávané autority. Je tam vláda. Nenalézá se v Petrohradě, nýbrž v hlavním staně hejtmana či velkého náčelníka kozáků. Nejlepším důkazem, že vláda existuje a že jest uznávána po celém jižním a východním Rusku, dokázáno je zákonitým stavem a pořádkem, jenž tam opět zavládá a faktem, že život tam stal se opět normálním, hodně tak jak byl před revolucí. Ovšem tento výbor dumy, v němž nalézájí se Rodziánko s ostatními známými muži Ruska, jako generálové Brusilov, Alexejev, Kornilov a Ivanov, kteří nalézájí se nyní s velkoknížetem Mikulášem v hlavním stavu generála Kaledina, a který dle národního a mezinárodního zákona jest jedinou zákonitou vládou země, musí překonávati velké potíže, jež stěžují komunistici s ostatním světem. Neboť jest Petrohrad jest v rukou bolševiků, není prostředků k dopravování depesi drátem nebo poštou skrze Finsko a Švédsko. Ve skutečnosti jediný způsob, kterým výbor dumou jako státoprávní ustanovený, může dostihnouti velmocí z entente, jest telegram z Persie, anebo pošta přes Sibir.

Dnes zůstává faktem, s kterým musí býti počítáno a od něhož očekávati možno každý den něco sensačního, což ovšem vymiká se z rámce tohoto pojednání, neboť dnes nemůže říci určitě nikdo, co se zitra stane v Rusku, jež provisorní vláda založená výborem dumy v Petrohradě byla svržena a že za pomoci důstojníků německé armády ujal se vlády v metropolitním distriktu Petrohradském Braunstein, alias Trotzký, který rozbil svůj stan v Zimním paláci na Něvě, kdysi sídlo ruských vladarů.

Návrat velkoknížete k moci jako regenta nebo diktátora anebo dokonce pouze jako generalissima, bude ujistěním, ba zárukou, že přestane další pnenášení Ruska Německu. Žádný muž nenávidí vše co jest teutonského více a takřka fanaticky, než tento obr z domu Romanovů, který měře šest stop a sedm palců, jest znám a utvářívá po celé ruské armáde jako "Bolšoj Nikolaj," což ovšem býti přeloženo jako "Velký Mikuláš."

POKROK ŠPÁNĚLSKA

ZE země evropských, neberoucí cich podílu ve válece, snad Španělsko nejlépe bylo dosud v tom, pracovatí dále ve svém rozvoji. Ve vztazích s cizinou přichází nu vhod poloha země, jak dalece se to týče obchodu se Spojenými Státy i s Jižní Amerikou. Výhody náležitě využitkovati, k tomu ovšem se Španělsku nedostává dost loďstva, což činí náklad dražším. Španělská obchodní flotila celkem sestává z 843 lodí nosnosti přes 500 tun oproti 857 lodím roku 1915, stavební ruch lodí však posledního roku se rozmnožil a puštěny na vodu různé velké oceánové parníky, vřádné do dopravní služby s Jižní Amerikou. Též výstavba vnitřní železniční sítě činla pokroky, třeba že není ještě v patřičném poměru k živčnu se rozvíjením průmyslu a obchodu v zemi. Právě v průmyslu a řemeslech naučeno se následkem nedostatečného dovozu surovin dbáti domácích pomocných pramenů a je využítkovávatí, což mělo mlahodárný vlnek na hornictví i zemědělství.

Přímo velkolepý rozmach vykazuje vinařství. Minulý rok 1916 byl pro vinaření výjimečným rokem. Podobně hojně sklízne v posledních letech včbe nebylo, neb obnášela 3,958,156 metrických tun. Byl to vřetný rok a brozvy posílány hojně do ciziny, zejména do Francie, Anglie a Ameriky. Vína, zvláště laciného červeného posláno roku 1916 třikráté tolik do ciziny, zejména do Francie, než jiná léta.

Vedle vinařství stojí na vysokém stupni pěstění oliv. Též pěstování pšenice během války značně stouplo, třeba že ještě nekrýje vlastní domácí spotřebu. Před dovoz z Argentiny a Spoj. Států stouply však ceny pšenice a následkem toho přes všechny protu-

snažení se strany vlády i ceny chleba. Vláda však dosud dovedla udržeti ceny ty na jistém stupni dozorem za dovoz a stanovením ceny chleba. Též ceny uhlí udržely vládními opatřeními v skromnějších mezích. Uhlí má sice země sama dosti, ale příležitost lživářské živly přiláka a tu vláda úspěšně do celé věci zasáhla. To samé se jí podařilo i při novinářském papíře, o který během války nastala velká nouze, poněvadž dovoz dřevěné kaše polevil. By zamezeno bylo zvýšení ceny denních listů, povolila vláda \$180,000 ku zabezpečení papíren, vůči krytí výrobního schodku.

Celkem podařilo se tedy Španělsku nejen překonati válkou zevstálé těžkosti v životě průmyslovém i obchodním, nýbrž i také učinit skutečné pokroky. To je obzvláště zřejmo z hezkého rozvinití se tamního bankovníctví a poštovních spořitelů. Ovšem, Španělsko jest ještě toho daleko, státi se eldoradem pro lid, přec však ukazuje, že je na cestě postarati se svému obyvatelstvu o lepší budoucí život. Španělsko je na tom o mnoho lépe, než jeho soused, Portugalsko, jež dříve těšilo se většímu blahobytu, nyní však zevněm i vnitřním prouděním mnoho trpí.

O NAPOLEONOVI

MATKA Napoleonova vypravuje o svém synu, dokud ještě byl děčkem, toto:

Jednoho dne procházel se v naší zahrádě Napoleon, myslím, jež byl tenkrát 8 neb 9 let starý, jako muž, který o něčem přemýšlil. Přišel dosti silně; jeho bratři odšli do síně, aby si v suchu hráli. Já klepala častěji na okno a kynula mu, aby ke mně přišel. Napoleon pokrčil rameny a šel dále. Děšt proměnil se v lijavec; malý Napoleon se o to ale nestaral, nýbrž s nepokrytou hlavou dále se procházel, divaje se k zemi. Několikráte se zastavil před vodojemem naší zahrady a zdálo se, že s potěšením se dívá na vodotrysk. Při raehocení hromu složil ruce křížem přes prsa. Poslala jsem sluhu k němu s rozkazem, aby se ihned domů odebral. Napoleon odvětil chladně, ale zároveň skromně: "Vyřiďte mé matec, že je parno a že čerpám čerstvý svěží vzduch."

Když sluha podruhé pro Napoleona do zahrady zašel, nedal mladý hrdina žádné odpovědi, nýbrž ukázal mu žada a pokračoval ve své procházce. Teprve po bouře vstoupil mokrá až na kůži do síně.

"Milý synu, to není hezké od tebe, žeš mne neposlechl!" pravila paní k Napoleonovi. "Bylo to proti mé vůli," odvětil Napoleon, "nevíno, co mne v zahrádě zdrželo. Poněvadž chci ale jedno býti vojínem, musím si též na nepohodu a bouře zvyknouti. Nejsem přece žádným děvčetem, jsem mužem."

"Ty jsi ještě děčko a k tomu ještě neposlušné děčko. Cheč-li se státi vojínem, tož se musíš především naučiti poslušnosti."

"Já však budu veletí," odvětil mi Napoleon s tak hrdým sebevědomím, a tak přisným výrazem v obličejí, že jsem se dala do hlasitého smíchu.

"Dříve nežli budeš moei veletí, milý synu," pravila jsem, "budeš muset poslouchat a to dosti dlouho. Vstoupíš-li do vojenských služeb, nestaneš se hned generálem."

Tu přistoupil ke mně Napoleon, uchopil mae za ruku, aby mně dal za pravdu, neboť slovy by to nikdy nedokázal, tak hrdým byl již ve svém dětství.

"O čem pak jsi přemýšlel, když jsi se v zahrádě procházel?" pravila jsem, libajíc mu mokré vlasy.

"Toho věru nevím, myslil jsem na příliš mnohé věci; vzpomínal jsem si také na svůj sen z minulých nocí. Sen se mně líbil, zdálo se mně, že jsem biskupem. Neříli pravda, že je to hezké, býti biskupem? Jdou biskupové také do války?"

"Nikoli, mé dítě, to jest zapovězeno."

"Pak ehei býti vojákem, ať nebudu děčkem. V patnáctém roce věku není člověk více dítětem, není-li pravda, matičko?"

"V patnáctém roce jest člověk ještě děčkem," odvětila jsem.

Na to se Napoleon chvilu zauy-

šil, divál se ke stropu a pravil: "V patnáctém roce musím býti již mužem." Na to odběhl do zahrady.

Napoleon hrál roku 1809 v Schoenbrunnu vřingt en un (jedenoadvacet), a když jednoho večera mnoho vyhrál, zazvonil rukou naplněnou napoleonody, a pravil ke generálu Rappovi: "Němci milují zajistě takovéto malé napoleonyny?"

Náčez Rapp odvětil chladně: "Více než Napoleona Velkého."

Napoleon oblíbil si čtrnáctý den každého měsíce; poněvadž byl mu velmi často přízniv. Dne 14. října 1805 byla bitva u Ulmu, 14. října 1806 u Jeny, 14. června 1800 u Marenga a 14. června 1807 u Friedlandu. Za to osmnáctka byla u něho nešťastným číslem, neboť 18. října 1813 byla bitva u Lipska a 18. června 1915 u Waterloo. Konečně jej Ludvík Osmnáctý trůnu zbabvil.

Když byl Napoleon poručíkem, poznal pana Dardiova a v jeho domě slečnu Gregorieu da Colombier, kterou si zauuloval. Poručík žádal, by směl rodu navštívovati, i bylo mu to dovoleno. Tu se náhle objevil v rodině bohatý šlechtic de Bressieux a žádal o ruku dívčinu. Bonaparte sezna, že musí nyní učiniti rozhodný krok, a napsal proto své milence dlouhý dopis, v kterém jí své city sdělil a ji žádal, aby jej s rodiči sdělila. Rodiče dívčiny, kteří neměli nesaadnou volbu mezi mladým poručíkem a bohatým šlechticem, rozhodli se pro šlechtice. — Dopis Bonapartův odezdalví třetí osobě, která jej Napoleonovi doručiti měla. Bonaparte však psaní nepřijal, nýbrž řekl doručiteli jeho:

"Ponechte si ho, bude někdy důkazem mé lásky a poetivých úmyslů svých."

Rodina Colombierova obdržela dopis zpět a uschovala jej. Po několika měsících provdala se dívka za pana de Bressieux v roce 1806 byla paní de Bressieux povolána jako čestná dáma ke dvoru císařovny Josefiny, její bratr obdržel prefecturu v Turině a její manžel byl jmenován baronem a reditelem říšských lesů, a tak dokázal Napoleon, že na svou lásku z mladí nezapomněl.

ZE SVĚTA ANEKDOT.

Dnes už by se nikdo nezasmál staršícké známé anekdotě o muži, který se otázal ve společnosti "Prosím vás, kdo je ta stará barbizna tamhle?" — náčez sousem mu zamračené odpověděli: "To je moje žena" . . . Dnes už by nad ní jen každý útrpně pokrčil rameny. Ale anekdota má dnes už svoje moderní pokračování, jak je vymyslil (podle newyorské "Evening Post") kterysí duchaplný smůlar. Sedí ve velmi vznešené společnosti a potichu dloubnie loktem souseda: "U všech duší . . . Neznáte tamhle té opice?" "Jak pak ne . . . to je moje žena!" povídá soused. A tu první nahne se mu k uchu a tonem blahověčnicka pronese: "Šťastný človče! Měl byste teprve vidět tu mou!"

— Krásnou smrtí všechen život krásný.

— Lásky je slepou, manželství však dobrým očním lékařem.

Svrchovaná národní potřeba.

V těchto dnech bezpříkladného světového dramatu hlavní, čeho potřebujeme, jest: zdravý národ. Oviduče-li v některém národě choroba a nemoc, jest po něm veta. Zdraví jest hlavní základna života, a nejdůležitější oporou zdraví jest žaludek. Má-li býti zatarašena česta chorobám, musí se udržeti žaludek v čistotě. Trineuro Léčivé Horké Víno jest k tomu nejlepší lékem. Vyčisťvnutím síly a posiljí je. Všechny žaludeční obtíže, jako zácpa, špatné trávení, boření hlavy, nervosa, nespavost, malátnost a pod., po tom zmizí. Ve všech lékárnách Cenu \$1.10. — Muka reumatismu, neuralgie, bolení v kříži a pod. otravují radost ze života. Ale můžete tomu všemu uniknouti, u-potřebíte-li Trineuro Liment, jenž jest stejné výborný i na polámaniny, otokliny, uzavřené svaly a noby stl. Cena 35 a 65c. Lékárnách; poštou 45 a 75c. Trineuro Co., velkověrobné lék. 1333-1343 So. Ashland ave., Chicago, Ill. — Advertisement